

Trencant imaginaris colonials: Instal·lació efímera de fotografia

12 de maig, a les 21h, Centre Cívic Pati Llimona

En el marc del Festival Enfocats, us convidem a una travessia visual i sonora a través d'una selecció de músiques contemporànies i d'imatges de fotògrafs que han participat en l'última edició del festival Lagos Photo, comissariat per la fotògrafa Cristina de Middel, i que han abordat temes com la identitat, els cànons de bellesa heretats del colonialisme, l'apropiació cultural o la vida a la ciutat africana.

Projeccions per ordre d'aparició:

1. FRANÇOIS BEURAIN (França, 1976. Viu a París)

Monrovia animated és una sèrie de 53 imatges animades (gifs) que mostren diferents aspectes de la vida quotidiana a Monròvia. Les escenes representades són alegres i la tècnica d'animació captura l'instant i l'atenció de l'espectador per mostrar un aspecte diferent d'un país que en els mitjans normalment s'associa amb la recent guerra civil i les seves conseqüències o amb el virus de l'Ebola.

www.fbeaurain.com

2. DANIEL DONNELLY (Regne Unit, 1981. Viu a Bahrain)

Waiting for Spring és una sèrie realitzada al Marroc entre el 2011 i el 2014, en ple procés de la Primavera Àrab en diversos països del nord d'Àfrica. Capta l'expectació per un canvi que pot estar a tocar, sense plantejar-se el per què ni el com, i constata que l'estranger no tindrà mai una visió clara del que succeeix en aquests països.

www.danieldonnelyphotography.wordpress.com

3. BEN KREWINKEL (Holanda, 1975. Viu a Haarlem) i FRITS EISENLOEFFEL (Holanda 1944 - 2001)

Looking for M. descriu el naixement d'una nació i el seu creixement durant els últims quaranta anys, en un ric tapís format a partir de la juxtaposició del treball Ben Krewinkel amb els textos i les imatges que Frits Eisenloeffel va captar de la Revolució de Moçambic just abans de la seva independència, l'any 1975. Tot i que hi regna el capitalisme, la ideologia revolucionària encara es pot apreciar en el paisatge urbà en murals, estàtues i noms de carrers. Looking for M no només s'ocupa dels records tangibles de la revolució, sinó que també mostra com el seu llegat es manifesta en el present a través de la veu de dos periodistes, els revolucionaris, els immigrants i els ciutadans de Moçambic

www.benkrewinkel.nl

4. VICENTE PAREDES (Espanya, 1972. Viu a Bilbao)

Pony Congo porta a la superfície la coexistència de dues realitats estereotipades vergonyoses. Mitjançant una sèrie de díptics, enfronta l'espectador amb la representació extrema de rutines fortament oposades. D'una banda, l'estrès dels rics per obtenir el reconeixement i l'estatus social des de les primeres etapes de la seva vida, víctimes de la pressió familiar i social, que mesura el valor per muntar un cavall petit, un clixé que es combina amb els coneguts somriures dels pobres a l'Àfrica.

www.vicenteparedes.es

5. IMA MFON (Nigèria, 1989. Viu a Lagos)

Parlant de Nigerian Identity, el fotògraf diu: «A mesura que la cultura africana esdevé més mainstream, em sembla que la línia entre la celebració i l'exotització cultura africana és cada vegada més borrosa. Per afegir una mica de claredat al discurs actual, fotografio el meus temes d'una manera real i directa. Aquesta és la meva opinió sobre la bellesa i l'elegància... però, sobretot, és un recordatori que la cultura i la identitat d'un poble han de ser sempre apreciats, respectats i honorats.»

www.mfon.com

6. FRANCOIS KNOETZE (Sud-àfrica, 1989. Viu a Ciutat del Cap)

Mongo: n. argot. Objecte que es rebutja i després es recupera. Cape Mongo segueix la història de sis personatges en el seu viatge per Ciutat del Cap. Cada personatge mongo està fet a partir de residus rebutjats de la ciutat, mítiques «criatures escombrària» sorgides dels abocadors de la cultura del consum.

www.francoisknoetze.carbonmade.com

7. PATRICK WILLOCQ (França, 1969. Viu entre Hong Kong i Kinshasa)

«Treballo amb artesans del bosc i construeixo la meva fotografia per etapes al mig de la selva, sense cap fotomuntatge ni collage. *Forever Walé* és una reflexió personal sobre les dones i el ritual Walé, però, sobretot, el resultat d'una col·laboració única amb les dones joves pigmeus, els seus respectius clans i un etnomusicòleg.»

www.patrickwilocq.com

8. FABRICE MONTEIRO (Bèlgica. Viu a Dakar)

The Prophecy descriu la crisi global en una era de canvi climàtic i la degradació del medi ambient a través d'una visió que és alhora aterridora i bella. Per la seva defensa de la justícia climàtica, l'any 2015 la revista Foreign Policy va reconèixer Fabrice Monteiro com un dels 100 pensadors més influents del món.

www.fabricemonteiro.viewbook.com

9. JAMES OSTRER (Regne Unit, 1979. Viu a Londres)

Wotsit all about és una visió d'França'un món postapocalíptic que ha estat destruït per la producció en massa, fent referència a les icones de la cultura del sucre. Diferents converses sobre el resultat de la globalització i els mètodes cada vegada més perillosos de la producció d'aliments proporcionen un catàleg de conductes autodestructives. La producció de sucre, la colonització, l'explotació, l'autodestrucció...

www.jamesostrer.com

10. JOANNA CHOUMALI (Costa d'Ivori, 1974. Viu a Abidjan)

Awoulaba/taille fine explora la noció complexa i contradictòria de la imatge del cos femení a l'Àfrica contemporània i arreu del món, i l'obsessió per la cirurgia estètica... Choumali ha documentat els fabricants de Costa d'Ivori que produeixen maniquins a mida per als comerços africans. Des de l'any 2011 s'observa un fenomen nou: els fabricants locals modifiquen els maniquins adequant-los a les formes del cos que s'associen a les dones africanes: malucs amples, pits ben plens, braços molsuts. A vegades fins i tot els pinten de colors més foscos. Aquest tipus de maniquí s'anomena *awoulaba*, que significa «reina de bellesa», «dona bonica de mides impressionants», en la llengua baule de Costa d'Ivori. *Taille fine*, en canvi, és el terme utilitzat per identificar les models o maniquins que segueixen els estàndards occidentals de la bellesa.

www.joana-choumali.squarespace.com

11. ANDREA KEYEZUA (Angola, 1986. Viu a Luanda)

Stone Orgasm representa les dones de mítiques que tenien el seu clitoris eliminat. Keyezua explora visualment el ritual de la mutilació i els seus efectes reproduint la manipulació cruel del cos en aquests collages-retrat. L'obra crida l'atenció sobre el fet que més de 125 milions de nenes i dones arreu del món pateixen a causa d'aquesta pràctica religiosa i estan condemnades a viure la resta de les seves vides amb les cicatrius físiques i emocionals que se'n deriven.

<http://keyezuavision.tumblr.com>

12. NOBUKHO NQABA (Sud-àfrica, 1992. Viu a la zona del Cap Oriental)

Umashenkethe Likhaya Lam significa «la borsa de la Xina és la meua llar» en xosa, una de les moltes llengües sud-africanes. Coneguda com el de borsa *Ghana must go home* a Nigèria, la borsa de Bangla Desh al Regne Unit, les bosses de turcs a Alemanya, bosses mexicans als EUA i Guaiana Samsonite al Carib. Aquestes borses s'han convertit en símbols globals de la migració, no només a través de les fronteres, sinó també dins dels països i que són objectes que porten una llar. Nobukho s'ha inspirat en les seves pròpies experiències de la infància a l'Àfrica del Sud.

artmeetscamera.com

**13. ANTOINE TEMPÉ (França, 1960. Viu a Dakar) i
VICTOR OMAR DIOP (Senegal, 1980. Viu a Dakar)**

(Re-)Mixing Hollywood s'inspira en els moments més representatius de grans pel·lícules americanes i europees. Ofereix una mostra representativa de les escenes culturals a Dakar i Abidjan, on es van rodar aquestes imatges, en el marc de Onomo hotels. El cinema és probablement la forma d'art més universal, ja que transcendeix totes les fronteres, siguin geogràfiques, culturals o racials. Grans pel·lícules del passat, així com la majoria dels més recents, ofereixen escenes icòniques que han influït enormement en la cultura pop de societats molt diferents.

www.antoinetempe.com

www.omarviktor.com

14. CHRIS SAUNDERS (Sud-àfrica, 1984. Viu a Johannesburg)

Pantsula és una subcultura molt important als *townships* de Sud-àfrica. Amb les arrels en la cultura del jazz a Sophiatown a la dècada de 1950, es va desenvolupar a la dècada de 1970 fins a convertir-se en la principal expressió de la cultura juvenil en aquests suburbis. Alhora és una manera de pensar i un estil de vida, que s'expressa a través del llenguatge, la música, els codis de vestimenta i una forma de dansa narrativa: Pantsula.

<http://www.chrissaunders.co/>

Crèdits:

Organitza: la **xarxa de Centres Cívics de l'Ajuntament de Barcelona**

Coordinació i conceptualització: **Radio Africa Magazine**, una revista digital diferent
www.radioafricamagazine.com

Comissariat per: **Gloria Oyarzabal** (Londres / Madrid), programadora i cofundadora de la Sala de Cinema Independent La Enana Marrón de Madrid. Des de l'any 1996 realitza treballs de direcció artística i foto fixa en curtsmetratges experimentals i en documentals d'autor.

Música: **DJ Diego Armando** (Barcelona). S'adapta a tot tipus de pistes i artistes. Ike Turner, The Streets, Mdou Moctar, King Ayisoba, The Ex, Fendika, Mammane Sanni, Maceo Parker, han pogut veure com es mou entre gèneres sense perdre mai el groove.

Ambientació d'espais: **Amir Gazit Studio**

Edició de vídeo: **Adiva Koenigsberg**

Gastronomia: Silvia i Adam, de **Funkychiken Barcelona**